

mezi spornými stranami nedluhem. Reklamace žalobce u žalované firmy — pokud ji lze pokládati za odvolání asignace — nemá ve smyslu § 1403 obč. zák. právního účinku, ježto poukázka podle skutkového zjištění v době, kdy se odvolání stalo, byla již přijata žalovanou bankou vůči asignatářce firmě D. Nelze proto pokládati za rozhodující, čím odůvodnila žalovaná banka odepření reklamace resp. vrácení zaplacené sumy. V poměru mezi spornými stranami nemá právního významu, jakým způsobem plnila žalovaná banka firmě D. svůj závazek z asignace. Nelze tedy spatřovati obohacení žalované banky na úkor žalobce v tom, že tímto plněním byla její pohledávka vůči firmě D. — po případě jinak nedobytná — snížena, nehledě k tomu, že nemůže býti řeči ani o bezdůvodnosti, vždyť je dán platný právní důvod. Nelze tu aplikovati ustanovení § 1041 obč. zák., jelikož nejde o to, že věc byla vlastníkově ve prospěch druhého bez právního důvodu odňata a upotřebena, peněžní částku 6.321 Kč, zaslanou žalobcem žalované bance, dostala tato vůli žalobcovou na základě platného právního důvodu a žalovaná řádně poskytla vzájemné plnění tím, že peněžní částku zúčtovala ve prospěch firmy D. Nesejde na tom, byla-li žalovaná banka v době zaslání peněžní částky za účelem asignace, t. j. dne 30. července 1932 pověřena firmou D. inkasem této pohledávky, neb pohledávek této firmy vůbec, aneb zda byla pohledávka jí touto firmou postoupena, a byl-li žalobce v oné době po této stránce v omylu. Tyto okolnosti jsou nezávažné, ježto nepatří k podstatě asignace, ani plnění asignace není závislé na těchto okolnostech, tím méně mají za právní následek, že převod oné peněžní částky na žalovanou banku dlužno pokládati za placení nedluhu v poměru mezi spornými stranami. Třeba přisvědčiti právnímu názoru žalobcovu, že právní řád poskytuje i tu prostředek k opravě omylu, a to v ustanovení § 1431 obč. zák. Než toto ustanovení lze aplikovati pouze v právním poměru mezi žalobcem a firmou D. Skutečnost, že tato firma upadla do konkursu po provedení asignace, čímž se po případě stal omyl žalobcův z hospodářského ohledu nenapravitelným, nic nemění na posouzení věci po stránce právní. Nesejde ani na tom, že v důsledku konkursu firmy D. snad na druhé straně se jeví hospodářský výsledek asignace a její plnění pro žalovanou banku příznivým. Tento aktivní hospodářský výsledek transakce patří po právu žalované bance a není právního právidla, z něhož by žalobce mohl vyvozovati nárok na jeho vydání.

Čís. 15613.

Pozůstává-li větší část jistoty zřízené předražitelem ve smyslu § 196 ex. ř. z vkladních knížek vázaných heslem, musí předražitel ve lhůtě § 196 ex. ř. exekučnímu soudu sdělit heslo, jehož správnost jest potvrzena peněžním ústavem.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1936, R I 1244/36.)

P r v ý s o u d nepřijal předražek složený částečně ve vkladních knížkách, poněvadž šlo o knížky vinkulované, u nichž devinkulace nebyla provedena ve lhůtě § 196 ex. ř. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvnímu soudu nové rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

K rozhodnutí o návrhu na předražek stačí, že valná část jistoty zřízené předražitelkou ve smyslu § 196 ex. ř. pozůstává z vkladních knížek vázaných heslem. Jest ovšem pravda, že i takových vkladních knížek může zásadně býti použito pro zřízení jistoty podle § 196 ex. ř., ale předražitel musí ve lhůtě § 196 ex. ř. exekučnímu soudu sdělit heslo a musí v téže lhůtě peněžním ústavem býti potvrzeno, že heslo jest správné, ježto jinak by tu nebylo jistoty bez obtíže realizovatelné a předepsané v § 196 ex. ř. (sr. nař. min. sprav. ze dne 2. března 1907 č. 3558 a ze dne 6. února 1911, věst. 14, otištěno u § 149 ex. ř. vydání Kompasu). To se v souzené věci nestalo, neboť exekučnímu soudu byla sdělena hesla vkladních knížek a předložena potvrzení peněžních ústavů o jejich správnosti dávno po lhůtě § 196 ex. ř. Předražek bylo již z toho důvodu zamítnouti, a není zapotřebí doplniti řízení ve směru naznačeném v usnesení rekursního soudu.

Čís. 15614.

Zamýšlí-li zmocněnec obstarati věc za zmocnitele, avšak jedná-li při tom bez příkazu nebo proti projevené vůli zmocnitelově, neobstarává objektivně věc za zmocnitele, ledaže by ten dodatečně schválil zmocněncovo jednání.

Pokud ručí vedoucí prodejového oddělení (filiálky) továrny na automobily kupiteli motorového vozidla za nezdatnost šoféra, kterého určil k zajištění koupeného vozidla.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1936, Rv I 1294/34.)

Žalobkyně koupila ve filiálce Š. závodů auto. Vedoucím této filiálky byl žalovaný. Podle tvrzení žalobkyně bylo při uzavření kupní smlouvy výslovně smluveno, že bude žalobkyni po dodání vozu dán bezplatně na 14 dnů šofér, aby zaježdil vůz a žalobkyni naučil obsluze jeho. Když několik dní později byl od Š. závodů zaslán přípravný závěrečný dopis žalobkyni k podpisu, nebylo v něm o bezplatném ustanovení šoféra zmínky, čemuž žalobkyně nepřikládala váhy, poněvadž spoléhala na ústní ujednání. Dne 9. ledna 1930 byl žalobkyni žalovaným odevzdán vůz se slovy »und hier ist der Chauffeur«. Byl to šofér K., který ihned přešel